
Deák László

ADYS MUTÁLÁS

Akiket nagyon szerettem
már mind a sírban vannak.
Nem tudom őket feledni
és egésznek hazudni magam.

Mégis, napot új nap követ.
Egy fájó, kibicsaklott életet
vonzolok át a boldogokon.
Akár ha zsilett hasít ütőeret.

A HETEDIK NAPON

Vasárnap korán kelek,
alig múlt hat, kinn sötét,
benn sötét és a reggeli köhögés
az első szippantásra kontráz.
Hiába, a tudómnak is korán.
Nézek ki, eső suhog,
botorkálok, hamar átöltözöm.
Átkozott a reggeli hideg,
a köhögés, a kora ég, minden.
A nyers húst előszedem,
hasadt burkából gyors vércsíkok
kötnek ki a pévécépadlaton
s a cica ott terem legott.
Mintha félnék. De mitől?
Kinn sötét – benn sötét,
de némi parázs lehull
a hamutartó és a kés közé,
bekapcsolom a rádiót.
Valaki épp szépen hegedül.
Hideg vízben a húst felrakom.
Okos volt feltrancsírozni
még tegnap a jámbor tyúkot,
szívet, májat és zúzáat
a karcsú, csontos húsoktól

illendően elválasztani,
lehántva bőrt és sárga bocskort
a nyakról s lekarmozott lábokról.
Egyre világosodik, hát nekikezdek
a zöltség nemeinek hántásához,
gondos darabolással a végén.
A veres- és póréahagymával,
fokhagymával nem kell bíbelődni,
héjától megfosztva a tálba teszem.
Jön a kelkáposzta szépséges teste,
egy nagyobb cikkbe nyesve
torzsájától megfosztom,
duzzadt ereit megtapogatom.
A csöves paprikák felezve
ütésemre magvuk elvetik
– kivel a konyha telik,
konfettivel az utcakő,
miben gázoltunk ketten
egy régi szilveszteren –,
s a rádióban véget ér a zene.
Hírek jönnek s a karalábé lilán,
illatos zöld-fehér húsa
felszisszen, ha vadul harapod.
És harapom, mert a zeller mákonya hat,
a bütykös gumóé éppúgy,
mint a hersegő száráké,
a levelek vad tűzű zöldje,
nyurga csokrának kellő sűrűje.
Már jó az okos, sárga krumpli
a koriander és borsszemek közti óriás,
majorannával és gyömbérrel körítve.
És a só, persze a só, kellő időben,
marokból vetve a gyöngyöző mélybe,
hol alatt majd lassan összeérnek,
kibomlanak mind az ízek
csodálatos összhangban.
Már forr a víz és színén
szürkésen sárga habja gyűlt,
mint nyútt kabátban koszlott vatin,
ezt leszedem vigyázva,
azt valahol durván tűzre vetik,
mert úgy szól a szabály,
nyom nélkül tűnjön mindegyik.
Fél nyolc. A leves tükrébe már
zöltségek záporoznak alá
s gyöngyözve fődögél tovább,
az illatos és néma végkifejletig.